

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35

Din viața bisericească a Arhiepiscopiei Sibiului

- Vizita P. S. Episcop Andrei al românilor ortodocși din America.
- Vizitație canonică la Alba-Iulia. — 8 ani de la reîntregirea bisericească a românilor din Ardeal. — Oaspeți bisericești din Danemarca.

Acum 6 ani, P. C. Protopop Andrei Moldovan a fost ales și întărit Episcop al românilor ortodocși din cele două Americi, în mijlocul cărora ostenea de decenii ca păstor duhovnicesc.

Hirotonit întru Arhiepiscop la Sibiu, de către răposatul Mitropolit Nicolae Bălan, în cadrele unor festivități bisericești strălucite, Prea Sfințitul Episcop Andrei s-a înapoiat apoi în Statele Unite ale Americii.

În toamna aceasta, însoțit de consilierul eparhial dl. Alexandru Suciu, P. S. Episcop Andrei a revenit în țară, spre a avea un schimb de vederi cu Prea Fericitul Patriarh Justinian și cu I. P. S. nostru Mitropolit Iustin. Cu acest prilej, P. S. Sa a vizitat și orașul de reședință al Mitropoliei Ardealului.

La intrarea în Arhiepiscopie, sîmbătă 20 octombrie 1956, P. S. Sa a fost înfrîmpinat în Orașul Stalin de preoții parohi, în frunte cu P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belasçu, delegatul I. P. S. nostru Mitropolit Iustin. În drum spre Sibiu, P. S. Sa s-a abătut pe la Sfînta Mănăstire C. Brîncoveanu de la Sîmbăta de sus, spre a se ruga pentru odihna sufletului Mitropolitului Nicolae Bălan.

La Sibiu a fost înfrîmpinat în fața reședinței mitropolitane de rectorul Institutului Teologic Universitar, consilierii arhiepiscopesci, profesorii de teologie și alți slujitori bisericești. Corul studenților a intonat imnul arhieresc.

La recepția care a avut loc în sa-loanele Reședinței mitropolitane, P. S. Sa a fost salutat cordial de I. P. S. nostru Mitropolit Iustin. A răspuns P. S. Episcop Andrei, tîlmăcind simțămintele de dragoste și respect ce le nutrește față de Arhipăstorul nostru.

Duminică 21 octombrie — dată la care se împlineau 8 ani de la săvîrșirea solemnă a actului reîntregirii bisericești a românilor ardeleni — I. P. S. nostru Mitropolit Iustin a făcut o vizitație canonică în Alba-Iulia. Înfrîmpinat cu dragoste

și respect de către P. S. Episcop Policarp Morușca, I. P. S. Sa — împreună cu P. S. Episcopi Valerian al Oradiei, Andrei al Americii și Policarp — a săvîrșit Sfînta Liturghie arhierescă în Catedrala Reîntregirii Bisericești și a predicat despre unitatea Bisericii lui Hristos, subliniind în cuvinte potrivite însemnăta-

I. P. S. Mitropolit Iustin

tea Albei-Iulia în istoria bisericească a românilor ardeleni și dînd prețioase îndrumări de actualitate clerului și credincioșilor aflați acolo la rugăciune.

O săptămîină mai tîrziu, la altarul Catedralei mitropolitane din Sibiu, I. P. S. Mitropolit Iustin, împreună cu P. S. lor

(Continuare în pag. 4)

Alegerile din februarie

În ziua de 3 februarie 1957 au loc alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională a Republicii Populare Romine.

În timpul campaniei electorale oamenii muncii au arătat marile realizări ale regimului de democrație populară. Ei au propus candidați pe liste dintre cei mai buni și mai vrednici fii ai poporului, cetățeni care sînt fruntași în agricultură, în fabrici, în instituții de cultură etc. Acești candidați pot reprezenta cu cinste poporul muncitor și vor fi realizatori ai marilor planuri de propășire a țării noastre, de ridicare a nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii, de luptă pentru pace și muncă pentru o viață mai bună.

De aceea candidații Frontului Democrației Populare sînt candidații poporului. Reprezentînd diferite organizații de masă, membrii de partid și oameni ai muncii fără partid, ei sînt muncitori, țărani și intelectuali legați de popor și de năzuințele lui.

Cît dezmăț era la alegerile de altă dată! Zeci de partide cereau votul alegătorilor, căutînd să-i cîștige cu făgădueli, cu băutură, cu ciomăgași electorali, cu jandarmi. Dar toate partidele nu urmăreau binele poporului, ci numai cîpătuirea politicianilor. Dreptul de vot era mărginit, unele partide erau interzise și unii cetățeni nu-și puteau spune cuvîntul.

Azi toți cetățenii au drept de vot. Candidații sînt oameni ai muncii, care întruclipează vîrile poporului și lucrează pentru binele obștesc. De aceea ziua alegerilor este ca o zi de sărbătoare, în care poporul își arată dragostea față de viața cea nouă, față de cauza păcii și hotărîrea de a munci și a lupta cu puteri sporite pentru înflorirea patriei și biruința păcii în lume.

Credincioșii Bisericii noastre sînt cetățeni, care muncesc și luptă alături de oamenii muncii pentru propășirea patriei. Ei se bucură de libertatea religioasă, pe care o asigură regimul de democrație populară.

De aceea credincioșii sînt pentru candidații Frontului Democrației Populare. Ei votează, împreună cu oamenii muncii, pentru viața cea nouă, pentru pace.

Maica Domnului în Vechiul Testament

Praznicul Nașterii Domnului ne aduce aminte de legătura strinsă dintre Maica Domnului și Fiul Ei, Iisus Hristos. Cu adevărat: cine ar putea despărți pe mamă de fiu? Cine ar putea spune că nu cinstește pe Maica Domnului și cinstește pe Fiul Ei? Nimeni, căci acela care nu cinstește pe Maică, prin aceasta întristează pe Fiul! Numai atunci cinstim depîn pe Fiul, dacă cinstim și pe Maica Lui, care L-a purtat în pîntece, L-a alăptat, L-a îngrijit cu privegheri de zi și noapte, L-a crescut și L-a dăruit lucrării de mîntuire. Greșesc acei creștini care nesocotesc pe Maica Lui cea Sfîntă. Pruncul nu se poate despărți de Mamă. Legătura dintre ei e așa de strînsă încît orice despărțire este o neînstire a Fiului însuși.

Acest lucru îl vedem încă în Vechiul Testament, unde proorocia despre Mesia, despre Mintuitorul, este mereu împreună cu proorocia despre fecioara din care se va naște Mesia. Căci nu orice femeie era chemată să dăruiască lumii pe Mintuitorul, ci numai femeia, care va fi vrednică de acest dar deosebit al lui Dumnezeu. Amintim în cele ce urmează numai cîteva din mărturiile Vechiului Testament despre Maica Domnului.

„VA ZDROBI CAPUL ȘARPELUI”

Fericită a fost viața primuor oameni în Eden. Dar diavoul sub chipul șarpelui, a ispitit întâi pe femeie și prin femeie pe barbat, și ei au păcătuit. Pacatul i-a alungat din Eden. Ce tristețe va fi învinsut sufletul lor, cînd s-au văzut lipsiți de fericirea ce au avut! Dar în apăsarea acestei tristeți, ei aveau totuși lumina, mîngîierea unei jagaduînfi. Ei năaajduau în venirea unui Mintuitor. Căci Dumnezeu însuși a zis: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul” (Facere 3, 15). Ei știau că dintr-o femeie se va naște Acela, care va zdrobi capul șarpelui, care va înfrînge puterea satanei și va slobozi pe om din robia celui rău: Mintuitorul lumii. De atunci și pînă la venirea Mintuitorului, oamenii au trăit mereu întru această nădejde. Eva, cînd a născut pe Cain, a crezut că acesta este cel făgăduit, dar el a fost ucigașul fratelui său. Cînd s-a născut Noe, mama lui a crezut că acesta este Mintuitorul, dar el era numai preînchipuirea Celui ce va veni. Căci Noe cu corabia lui este preînchipuirea lui Hristos, care în Biserica lui — corabia mîntuirii ne duce spre limanul mîntuirii cei veșnice. Cînd s-a născut Samuil, fiul rugăciunii stăruitoare, mama lui a crezut că acesta va fi izbăvitorul, dar nici el n-a fost decît premergătorul, ca și proorocul Moisi și alți prooroci.

Scrie este: „Domnul va face ceva nou pe pămînt: femeia va mîntui pe barbat” (Ier. 31, 21—22). Dar femeia aceea prin care va veni Mintuitorul nu putea fi orice femeie. Ea era cea mai aleasă dintre toate cele alese.

„FECIOARA VA NAȘTE FIU”

Aceea va fi o „fiică” a poporului, de o „frumusețe” neasemănată, un crin neprihănit, a cărei frumusețe va apleca bunăvoința Cerului peste ea și peste toți fiii pămîntului (Psalm 44, 12—15). O astfel de frumusețe neasemănată nu putea să aibă decît o fecioară curată, împodobită cu toate virtuțile bine plăcute lui Dumnezeu. Acest lucru ni-l spune Isaia proorocul, cînd scrie: „Domnul însuși vă va da un semn: iată fecioara va avea

în pîntece și va naște fiu și va chema numele lui Emanuil (Dumnezeu este cu noi)” (Is. 7, 14). Proorocul acesta, care e numit Evanghelistul Vechiului Testament, așa vorbește de parcă ar fi de față la Bunavestire și la Nașterea Domnului. Și el vorbea cu 500 ani înainte de venirea Mintuitorului.

El ne spune: „fecioara”, adică nu o fecioară oarecare, ci o anumită fecioară, cea mai curată, cea mai minunată, cea mai frumoasă dintre toate fecioarele pămîntului. Fecioara pe care o alege Dumnezeu pentru născuța ei frumusețe sufletească. Această fecioară „va avea în pîntece și va naște fiu”. Ea va deveni mamă. Dar nu pe calea obișnuită, nu prin „poftă bărbătească”, ci nașterea ei va fi de la Dumnezeu. De ce? Pentru că fiul, pe care-l va naște, nu va fi ca toți ceilalți fii. El se „va chema Emanuil, adică Dumnezeu cu noi”. Cu alte cuvinte: El va fi „fiu al Celui Prea Înalt” (Lc. 1, 32), însuși Fiul lui Dumnezeu, „Cuvîntul” care „nu din poftă trupească, ci de la Dumnezeu s-a născut”. (In. 1, 13—14). El este Dumnezeu cu noi, în El ne întîlnim cu însuși Fiul lui Dumnezeu, care „trup s-a făcut” pentru mîntuirea noastră.

Fecioara va avea o naștere dumnezească, pentru că „ce s-a zămislit în ea din Duhul sfînt este” (Mt. 1, 20). Acest lucru se va vedea și din faptul că va naște fără dureri. Același prooroc ne spune: „Înainte ca să simți dureri a născut și înainte ca să-i vină suferințele a dat naștere unui fiu”. (Is. 66, 7). Prin aceasta se arată că în Fecioara-Maică a fost ridicat blestemul Evei: „în dureri vei naște fii” (Gen. 3, 16). Eva „mama tuturor celor vii”. (Gen. 3, 20) își vede ridicat blestemul prin Fecioara, Maica lui Dumnezeu, Maica Vieții însăși.

De aceea proorocul, vorbind despre nașterea fără dureri, stă în uimire, zicînd: „Cine a auzit vreodată așa ceva? Cine a văzut vreodată așa ceva?” (Is. 66, 8). Minunat este acel lucru, pentru că din Fecioara aceea se va naște Dumnezeu însuși.

Așa a stat în uimire și Fecioară Maria, cînd i-a vestit îngerul că va naște fiu: „Cum va fi aceasta de vreme ce nu știu de barbat?” Iară îngerul i-a zis: „Duhul sfînt se va coborî peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri; pentru aceasta și sfîntul ce se va naște din tine se va chema Fiul lui Dumnezeu... că la Dumnezeu nici un lucru nu e cu neputință” (Lc. 1, 34—37). Cu adevărat, naștere minunată este aceasta, căci Fecioara naște pe Fiul lui Dumnezeu prin umbrirea Sfîntului Duh.

„RUGUL NU SE MISTUIA”

Fecioara aceasta va fi fecioară înainte de naștere, fecioară în naștere și fecioară după naștere. Lucrul acesta ni-l spun proorocii Vechiului Testament în prea frumoase pilde. Așa lui Moisi i s-a arătat Dumnezeu în rug sub chipul focului și „rugul era tot un foc și rugul nu se mistuia”. Privire cu adevărat minunată. Noi știm că rugul cuprins de foc arde și se face cenușă, ca orice lemn. Acest rug însă avea un foc și totuși rămînea întreg, nevătămat: era în el „focul Dumnezeirii”. Așa și fecioara Maria a zămislit și a născut prunc, păstrîndu-și fecioria nevătămată: că „focul Dumnezeirii” s-a sălășluit într-însa. Și așa cum Dumnezeu i-a grăit lui Moise să nu se apropie de locul acela, că este „un pămînt sfînt” (Eșire 3, 2—5), tot așa se cade să cinstim pe Fecioara Maică, pentru că ea este „rugul cel nears”, „pămîntul sfînt”, prin care s-a arătat lumii Fiul lui Dumnezeu.

„UȘA BISERICII”

Proorocul Ezechiel vede minunea nașterii feciorelnice sub chipul ușii celei dinspre răsărit a templului noului legămînt, adică a Bisericii: „Și Domnul mi-a zis: Ușa aceasta va sta încuiată și nu se va deschide și nimeni nu va trece prin ea, căci Domnul Dumnezeu lui Israil va trece printr-însa și va rămînea închisă” (Ez. 44, 2). E lămurit: ușa dinspre răsărit va fi mereu închisă, nimeni nu va trece printr-însa, afară de Domnul Dumnezeu, care va trece printr-însa, dar va lăsa-o tot închisă. Acesta este „Domnul cel ce s-a arătat nouă” prin Fecioara Maria. Ea n-a cunoscut bărbat și n-a mai avut alți fii. Singurul Ei fiu a fost Domnul nostru Iisus Hristos. Singur Dumnezeu a trecut printr-însa, și ea Maică fiind a rămas fecioară.

Nepricepută este taina aceasta, dar unde voiește Dumnezeu acolo „nici un lucru nu e cu neputință” (Lc. 1, 37).

„IMPĂRĂTEASA CEA DE-A-DREAPTA”

Nu-i de mirare că pe această fecioară-Maică, Psalmistul o vede ca pe o împărăteasă „împodobită cu aur de Ofir”, care „să la dreapta” Celui Prea Înalt. (Ps. 44, 11 sau 45, 10). A sta de-a dreapta este a avea locul cel mai de cinste. Ne întrebăm: cui i se cuvine locul cel mai de cinste lingă Mintuitorul, dacă nu Fecioarei Maria, Maicii Sale Sfinte? — Nici unul dintre sfinții care au trăit pe pămînt, nu se pot asemăna cu Fecioara-Maică, despre care așa de frumos a grăit Duhul lui Dumnezeu prin proorocii Lui. Ea este „mai cinstită decît heruvimii și mai mărită fără de asemănare decît serafimii”, căci ea e împărăteasa, ce stă de-a dreapta Fiului Ei, întru cea mai mare cinste dumnezească.

Și dacă Dumnezeu a cinstit-o așa, oare n-o vor cinsti toți cei ce se zic ucenici ai lui Hristos, ucenici ai Fiului Ei? — Fără nici o îndoială că Aceea, care se bucură de cinste deosebită din partea lui Dumnezeu, din partea Fului Ei, se va bucura și de toată cinstirea noastră, ca Maica Dumnezeului nostru.

Să mergem dar și noi cu îngerii, cu păstorii și cu magii, la peștera din Betleem și acolo vom găsi „pruncul cu Maria, mama Lui” (Mt. 2, 11). Să ne închinăm pruncului, aducîndu-i în dar inima noastră. Și să cinstim pe Fecioara-Maică, aducîndu-i în dar toată dragostea noastră. Căci mărirea ce se aduce Fiului se resfrînge și asupra Maicii. Maica și Fiul nu pot fi despărțiți. Așa i-au văzut proorocii: împreună de la zămislire și naștere pînă la preamărirea cea cerească, de cînd devine Fecioară-Maică pînă cînd este înălțată ca o împărăteasă la dreapta Fiului Ei.

Așa vom fi cu adevărat ucenici ai lui Hristos și vom împlini cuvintele Duhului sfînt, care a grăit prin gura Fecioarei Maria, zicînd: „iată de acum mă vor ferici toate neamurile...” (Lc. 1, 48). Să fim și noi între ceice se închină pruncului și fericesc pe Maica Lui.

Părintele NICOLAE

„Trăite și văzute...” Preotul și desăvîrșirea unificării bisericești

Încercarea Habsburgilor din Viena de a împărți și apoi de a învrăjbi pe românii din Ardeal pe chestiunea credinței n-a reușit pretutindeni. Cu toate „deschiliri” de formă dintre frați, preoți luminați din ambele strane și în deosebi poporul credincios, au știut să găsească putința unei conviețuiri pașnice și frățești chiar și înainte de 1948, când s-au rupt „pecețile” despărțitoare de frați.

„Avînd împrejurul nostru atîta nour de martori” cum spunea sf. ap. Pavel, ne este ușor să arătăm că cele scrise mai sus, nu sînt vorbe goale, ci lucruri adevărate. Pentru aceasta, în cele ce urmează voi înfățișa cîteva fapte adevărate „trăite și văzute” în comunele din protopopiatul Sibiu de dinainte și de după anul 1948.

Încep cu comunele Avrig și Racovița.

Pe vremuri, în Avrig era protopopiat ortodox, iar în comuna vecină Racovița, era protopopiat unit. În Avrig, păstora prot. Cîndea, iar în Racovița, prot. Florian. Deși unul asculta de mitropolia din Sibiu, iar celălalt de mitropolia din Blaj, totuși cînd era vorba de drepturile poporului, ei nu mai ascultau decît de conștiința lor de buni romîni. Deasemenea, cei doi protopopi vecini munceau cu puteri unite pentru ridicarea culturală a poporului în cadrul societății culturale de pe vremuri „Astra”.

La o astfel de manifestare culturală ținută în comuna Racovița, am luat parte și eu, împreună cu un mare număr de credincioși ortodocși din Avrig. Cu acest prilej, ne-am simțit cu toții „frați” și nici o umbră de deschilire confesională, nu a întunecat mareașă serbare. Păr. Florian, deși albit de ani, a ținut o cuvîntare însuflețită, în care a arătat că „sîngele apă nu se face” și „cît de bine e și cît e de frumos, să locuiască frații în unire”. A cuvîntat ca un tribun de la 1848, neuitînd bine înțeles să laude vitejia cu care s-au distins unii Racovițeni în războaiele napoleoniene.

Trebuie să amintesc aici că între comunele Racovița și Avrig, s-a purtat un proces, care a durat mai mult de o sută de ani, pentru stăpînirea muntelui Suru. Legenda spune că trecînd Maria Tereza cu trăsura prin Racovița și murîndu-i un cal, n-a putut merge mai departe. Racovițenii i-au dat un cal sur, iar ea drept recunoștință le-a promis că le dă în stăpînire muntele Suru.

Un fapt netăgăduit este că cele două comune vecine au purtat proces timp îndelungat pentru un munte, dar pentru faptul că unii erau ortodocși, iar alții uniți, nu s-au certat niciodată.

De altfel Racovița, fiind înconjurată de comune cu populație curat ortodoxă, locuitorii ei deși „uniți” totuși nu s-au simțit străini de frații lor ort. din comunele vecine. Mulți din ei alergau pentru „slujbe” la preoții ortodocși din Avrig, dar mai ales la pr. Mateiu din Sebeșul de sus și la pr. Dragomir din Porcești, vestiți în tot jurul pentru evlavia lor. Prin faptul că Racovițenii se duceau la biserici ort. din jur, cu prilejul unor căsătorii, înmormîntări și masle, ei și-au dat ușor seama că legea romînească e tot una și că pentru patru puncte și două cuvinte semănate de străini între noi, Romînii n-au de ce se sfîdi. Într-adevăr preoții s-au mai certat pentru cuvinte, dar poporul nu; el a rămas una și nedespărțit în „legea romînească”.

Imi aduc aminte cu multă emoție de două scene impresionante, petrecute în biserica din Racovița, după ce s-a făcut binecuvîntatul act al reîntregirii noastre bisericești, din 1948.

Am mers la biserica din Racovița, unde am slujit cu păr. Cișmaș, prima liturghie a înfrățirii

Proverbul nostru „omul sfințește locul”, spune un mare adevăr. Se știe doar că în viața de toate zilele acolo unde, în treburile obștești, e pus un om de omenie și care își dă seama de rostul și de datorita sa, lucrurile merg bine. În schimb, acolo unde locul e ocupat de un om lipsit de însușirile trebuitoare răspunderii pe care o are, lucrurile merg prost.

Acest proverb se potrivește și mai mult la preotul păstor de suflete. Acolo unde păstorește un preot care stă la înălțimea chemării sale, parohia se găsește într-o stare înfloritoare și credincioșii aduc roade vrednice de numele pe care îl poartă. Dar acolo unde preotul nu corespunde cu locul pe care îl ocupă și nu se ridică la înălțimea chemării sale, parohia schiopătează în bunul ei mers, lîncezește sau este năpădită de buruienile tuturor neajunsurilor și bîntuită de focul tuturor primejdiilor.

Constatările, pe care le-am făcut cu prilejul misiunii religioase în care am fost nu de mult, mi-au reîmprospătat și întărit și mai mult convingerea că proverbul mai sus pomenit îl putem folosi și în forma: „preotul sfințește parohia”. Nu vrem să spunem asta în înțelesul că prin preot primesc credincioșii Harul dumnezeiesc, care le sfințește viața, deși acest lucru este adevărat și bine cunoscut. Ci vrem să spunem că preotul păstor de suflete este acela, de care atîrnă în primul rînd bunul mers al unei parohii. Preotul este acela, care, prin îndeplinirea după cuviință a chemării sale, ridică parohia pe culmi de viață cu adevărat creștinească, după cum tot preotul este acela, care, prin neajunsurile lucrării ce desfășoară, coboară parohia pe un fîgaș necorespunzător.

Acest adevăr se arată în chip vădit și în ceea ce privește desăvîrșirea unificării bisericești din luna lui octombrie a anului 1948.

Cine nu știe că în urzirea epocalului act de unificare a Bisericii romînești din Ardeal, preoții fostei Biserici greco-catolice au desfășurat un rol însemnat și hotărîtor. Căci ei au fost aceia, cari deslușind vrerea poporului și dînd ascultare glasului de chemare acasă al Prea Fericitului nostru Patriarh Justinian și al vrednicului de pomenire Mitropolitul Nicolae al Ardealului, au dus pînă la capăt lucrarea de întoarcere la sînul Bisericii ortodoxe.

romînești. La sfîrșit, am predicat pornind de la cuvintele Mintuitorului: „Fericiți sînt ochii care văd ce vedeți voi! Că zic vouă: mulți prooroci și drepți au voit să vadă ce voi vedeți, dar n-au văzut, și s-audă cece auziți, dar n-au auzit”. (Lc. X. 23—24). Am arătat atunci pe larg cum s-a izvodit uniația în Ardeal și în deosebi în comuna Racovița, care a fost comună grănicească. La sfîrșit, a luat cuvîntul bătrînul cîntăreț N. Balea care scoțînd cărțile de slujbă din pupitrul stranei și arătîndu-le, a zis: „iată toate cărțile aceste, sînt ortodoxe, din București...” Deasemenea, a mai spus că și mai aduce aminte de cînd era copil și a început să învețe cîntările bisericești, că și-n biserica din Racovița se foloseau atunci cuvintele „Doamne miluește-ne” și „Duhul”. Totodată, mi-a spus că și acum se mai văd urmele bisericii ort. din deal.

În fața acestor mărturii, am rămas adînc mișcat că ne-am regăsit frații iarăși și am putut astfel să înodăm din nou firul tradiției romînești, rupt cu două veacuri și jumătate în urmă.

În lucrarea de desăvîrșire a acestei unificări bisericești, rolul cel mai însemnat și mai hotărîtor îl au preoții, cu deosebire cei reveniți. Spunem acest lucru, cu toată convingerea, pe baza constatărilor ce le-am făcut pe teren, adică pe viu, în parohiile pe care le-am cercetat. Căci ne-am convins întru totul, că credincioșii reveniți — buni, cuminți și la locul lor — ascultă de glasul păstorului lor de suflete, atunci cînd este vorba despre cele în legătură cu întoarcerea lor la Biserica ortodoxă. Cu atît mai virtuos, cu cît ei au rămas — și după dezbinarea bisericească de la 168 — pe fîgașul aceleiași trăiri ortodoxe. Astfel, preotul n-are decît să se încadreze pe linia acestui tradiționalism ortodox al poporului și consolidarea și desăvîrșirea unificării bisericești se va face în cele mai bune condițiuni. Acolo unde preotul revenit pășește fără șovăire și sincer pe drumul ortodox, poporul îl urmează cu bucurie și lucrurile merg bine.

De aceea, m-am întors din misiunea religioasă ce mi s-a încredințat, cu convingerea că cheia consolidării și desăvîrșirii actului de unificare bisericească din octombrie 1948, stă cu deosebire în primul rînd în mîna preotului, a celui revenit mai ales. El este dător de ton, și de felul cum pășește el, atîrnă și atitudinea credincioșilor pe care îi păstorește.

Pe bază de fapte și nu fără temeii, am încrestat aici aceste constatări. Ele sînt grăitoare ca și faptele pe care se sprijinesc. De aceea, ar trebui să constituiască un îndemn pentru toți păstorii de suflete, care lucrează direct la consolidarea și desăvîrșirea unității bisericești. Toți ar trebui să-și dea seama că cel căruia îi revine — prin firea lucrurilor — un rol așa de mare, într-o lucrare atît de importantă, are și o răspundere deosebită în fața oamenilor, dar mai ales în fața lui Dumnezeu!...

În momentul cînd sărbătorim împlinirea a 8 ani de la săvîrșirea epocalului act de unificare bisericească din octombrie 1948, e necesar ca fiecare din cei chemați să consolideze și să desăvîrșască acest act, să-și facă un examen de conștiință și un bilanț asupra a ceea ce a făcut pînă acum în această direcție. În funcție de acestea, să-și ducă de aici înainte munca pe acest fîgaș. Numai așa vor fi la înălțimea momentului pe care-l cinstesc și pe linia îndatoririlor ce se desprind din el. Prof. C. Șirbu

În mulțimea credincioșilor din biserică, am observat pe o credincioasă cu lacrimi în ochi. La început nu puteam să-mi dau seama, dacă erau lacrimi de durere sau de bucurie. Abia la urmă am aflat că acea credincioasă cu lacrimi în ochi, era chiar mama pr. revenit Cișmaș. Fiind veche ortodoxă din com. Sadu, acea mamă n-a mai putut să-și stăpînească „lacrimile de bucurie”, cînd în sfîrșit și-a văzut fiul de acum înainte preot ortodox.

În primul războiu mondial prot. Florian s-a refugiat în Moldova ca atîția Romîni ardeleni. Acolo pe pămîntul Moldovei, acel protopop unit s-a simțit una cu frații ort. de acolo. Și ce este mai mult, prot. unit Florian, a cerut și a primit parohie ortodoxă. Slujind în biserică ortodoxă, acel vrednic slujitor a anticipat actul reîntregirii noastre bisericești. În marle suferințe prin care trecea poporul și țara, el a înțeles adevărul Scripturii: „cît e de frumos să locuiască frații împreună”.

Astăzi parohia revenită, sub conducerea tînărului părinte Boeriu, se desvoltă pe calea tradițiilor strămoșești, alături de parohiile vechi-ortodoxe din jur. Prot. A. Radu

Unificarea bisericească văzută de credincioșii reveniți din Bernadea (Luduș)

Unificarea bisericească înfăptuită la 21 octombrie 1948, a fost mai pe sus de orice îndoială un act de mare însemnătate în dreptate față de făgăduelile amăgitoare cu care moșii noștri au fost atrași la unație. Noi poporul de jos ne-am bucurat foarte mult când am văzut că preoții noștri români de pretutindeni după unificare pot să se cuminece din același potir la același altar și să-și unească cugetele în aceeași rugăciune, cu toată dragostea și sinceritatea.

Precis nu știm când și cum s-a introdus unația în comuna noastră. Se știe doar altă, că credincioșii noștri uniți, cu vreo sută cincizeci de ani în urmă și-au cumpărat de undeva o biserică de lemn, pe care au transportat-o și au montat-o în cimitir. De altă biserică mai veche decât aceasta nu se știe. În jurul acestei biserici s-au concentrat românii greco-catolici, întrecând la număr cu puțin pe ortodocșii din comună. Ne-am pus de multe ori întrebarea: Ce rost avea această desbinare într-o comună mică cu 70 familii? Ce folos ne-a adus ea? Răspunsul e foarte clar. Nu a avut nici un rost, nu a fost de nici un folos pentru noi credincioșii, dar a satisfăcut ambiția neogoiată a acelora, care au inventat unirea cu papa de la Roma.

Prin unație s-a încercat a se rupe unitatea sufletească a neamului românesc în Transilvania, când era mai necesară această unitate. Ei credeau că noi țărani uniți vom privi cu ochi dușmănoși spre frații noștri ortodocși, de care voiau cu orice preț să ne izoleze.

Toate acestea au trecut ca un vis urât. În 21 octombrie 1953 data împlinirii alor 5 ani de la unificare, clerul și poporul în frunte cu Patriarhul României, cu mitropolitul Ardealului și alți numeroși membrii ai Sf. Sinod au dat o deosebită strălucire actului revenirii la sinul cald și primitor al Bisericii ortodoxe române, adevărata mamă a românilor ortodocși ardeleni, în tot cursul existenței noastre naționale. După 250 ani prin voința noastră am dărimat păretele despărțitor al urei și al vrajbei dintre bisericile noastre și acum vechii ortodocși și reveniți împreună aducem imn de laudă lui Dumnezeu, jurind că nimic nu ne va mai putea despărți pe frați „de-a locui împreună” și de a ne uni eforturile pentru a crea o țară puternică și fericită, care să fie un adevărat bastion al păcii, de care să se sfarme toate încercările de agresiune a oricărui dușman lacom după agonisita noastră.

Popa Dumitru
Boilă Ioan
Suciu Dumitru

Din viața bisericească a Arhiepiscopiei Sibiului

Urmare din pag. 1

Episcopii Nicolae al Clujului, Valerian al Oradiei și Andrei al Americii, a slujit Sfânta Liturghie arhierescă și a predicat. I. P. S. Sa și-a exprimat bucuria pe care a pricinuit-o I. P. S. Sale, clerului și credincioșilor, vizita P. S. Episcop Andrei Moldovan, precum și prezența la Sf. Liturghie a Eminenței Sale Julius

Cooperativa agricolă de producție Scopurile și sarcinile

A apărut nu demult Statutul model al Cooperativei agricole de producție. Pentru celitorii noștri să-i cunoască mai bine cuprinsul, vom publica în mai multe numere articole despre scopul și sarcinile celor ce intră în cooperative agricole de producție.

Viața arată, prin recoltele bogate obținute de numeroase gospodării colective și întovărășiri agricole, că singurul drum spre bună stare este drumul muncii unite, drumul cooperării în producția agricolă. Cooperând în muncă, adică lucrând în comun, cu puteri unite pământul, folosind mijloace mecanizate, într-ajutorându-se între ei, țărani pot aplica cu cele mai bune rezultate regulile agrotehnice, pot face toate lucrările la timp, obținând astfel recolte tot mai bune.

Cooperativa agricolă de producție este și ea una din formele de cooperare, care dă puțină țărănimii muncitoare să se bucure de avantajele și foloasele agriculturii socialiste. Intrând în cooperative agricole de producție țărani muncitori pot să sporească producția agricolă, să-și făurească o viață mai bună. Tocmai de aceea, în Statutul-model la capitolul despre scopurile și sarcinile, pe care și le propun țărani muncitori care organizează o cooperativă agricolă de producție, se arată că țărani muncitori se unesc de bună voie în cooperativa agricolă de producție cu scopul de a înlătura orice exploatare și toate neajunsurile gospodăriei individuale, pentru a-și face o viață indusulată prin lucrarea în comun a pământului comasat, p în folosirea mijloacelor S. M. T. și a mijloacelor proprii, prin crearea și dezvoltarea avutului obștesc. Asemenea recolte sporite ca aceea obținută de gospodăria colectivă din satul Pricaz regiunea Hunedoara, care a realizat în anul 1956 2176 kg. grâu la hectar, sau de întovărășirea agricolă din satul Axente Sever, care a recoltat 2000 kg. grâu la ha., pot să obțină și cooperativele agricole de producție, chezășuind ridicarea nivelului de trai al membrilor lor.

Membrii cooperativei agricole de producție se obligă să aplice pe terenurile cooperativei regulile agrotehnice înaintate, să îngrijească și să folosească bine animalele și inventarul agricol al cooperativei, precum și mașinile și tractoarele S. M. T.-lui, să dezvolte proprietatea obștească, măbind efectivele de animale, ridicând construcții gospodărești, plantind livezi și vii, organizind ateliere etc. În felul acesta, muncind mai bine și cu puteri unite, ei își făuresc o viață mai bună.

Hoffmeyer, episcop evanghelic luteran C. A. din Danemarca, aflat în vizită în țara noastră. Episcopul J. Hoffmeyer era însoțit de P. S. Episcop Teoctist, vicar al Sfintei Patriarhii, delegatul Prea Fericitului Patriarh Justinian.

De la Sibiu, P. S. Episcop Andrei Moldovan a plecat în părțile Sighișoarei, spre a-și cerceta rudeniile. Într-una din Duminecile următoare, P. S. Sa a slujit Sf. Liturghie arhierescă în biserica cea nouă din orașul Sighișoara.

30 Decembrie

La 30 decembrie se împlinesc nouă ani de la proclamarea Republicii Populare Romine, patria tuturor celor ce muncesc de la orașe și sate.

Aniversarea aceasta o întâmpinăm cu mari realizări în toate sectoarele de muncă. Țara noastră — prin munca poporului — a devenit dintr-o țară înapoiată o țară în plină înaintare. S-au construit o mulțime de fabrici, s-au deschis noi mine, s-a dezvoltat industria grea, industria constructoare de mașini, industria ușoară. Producția industrială a crescut foarte mult.

Sectorul socialist din agricultură s-a lărgit. Recoltele bogate ale gospodăriilor agricole colective, ale întovărășirilor agricole și ale asociațiilor agricole colective, ca și venitele pe care le au colectivizării, asociații și întovărășiri, au convins și conving pe tot mai mulți țărani să intre în aceste gospodării sau să înființeze noi gospodării agricole colective. Producția agricolă a crescut, și astfel agricultura noastră poate da și produsele necesare oamenilor muncii și materia de trebuință pentru industrie.

Literatura, arta, știința, au înaintat foarte mult. Peste tot sînt școli, biblioteci, cămine culturale, librării, care răspîndesc prin cărți, programe artistice, conferințe, cultura în sinul oamenilor muncii. Se ridică noi și noi talente din popor.

Circumscripțiile sanitare, punctele farmaceutice, spitalele, înzestrate cu un personal medical și sanitar bine pregătit și cu condiții de funcționare foarte bune, arată grija de sănătatea oamenilor. Toate acestea au dus la ridicarea nivelului de trai, sanitar și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Muncind din toată inima pentru viața cea nouă, poporul nostru este un popor care dorește pacea și care luptă pentru pace. El vrea să aibă legături economice și culturale cu toate popoarele, să trăiască în pace, ca să poată munci spre binele tuturor. Poporul nostru este alături de popoarele Uniunii Sovietice și de popoarele din țările de democrație populară, este alături de mișcarea mondială pentru pace, în lupta pentru destindere internațională, pentru dezarmare, pentru interzicerea armelor atomice.

La a noua aniversare a proclamării Republicii Populare Romine, poporul nostru se leagă să muncească cu mai mult elan pentru înflorirea Patriei și să lupte cu mai multă hotărîre pentru biruința păcii în lume.

Fericiți sînt făcătorii de pace
că aceia fiii lui Dumnezeu
se vor chema